‘Baba, beni burada öldürecekler’

SEBAHATTİN ÇELEBİ FRANKFURT

Bir MHP davası nedeniyle gözaltına alınıp yolu Ankara’ya, Mamak’ın o meşhur kapısına düştüğünde, hayatının baharından kışına savrulduğunu henüz bilmiyordu. Mamak… Sadece bir cezaevi değil, bir neslin ruhunu kırmak için tasarlanmış devasa bir işkence makinesiydi. Hüseyin, bu makinenin dişlileri arasına atılan binlerce gençten sadece biriydi.

Takvimler 1980’lerin ilk yıllarını gösteriyordu. Türkiye, tarihinin en keskin virajlarından birini almış, 12 Eylül darbesinin gölgesi ülkenin üzerine bir karabasan gibi çökmüştü. Korku, sokaklarda kol geziyor, fısıltılar duvarlara siniyordu. Bu karanlık perdenin ardında, nice hayat hikayesi sessizce kırılıyor, nice umut, henüz yeşermeden toprağa düşüyordu. İşte o umutlardan biri, Samsun’un hayat dolu genç delikanlısı Hüseyin Kurumahmutoğlu’na aitti. Henüz 17 yaşındaydı. Geleceğe dair hayalleri, yaşanacak güzel günlere dair inancı vardı. Ancak kader, onun için bambaşka bir senaryo yazmıştı; mürekkebi kan, sahnesi ise Mamak Askeri Cezaevi’nin buz gibi taş duvarları olan bir senaryo.

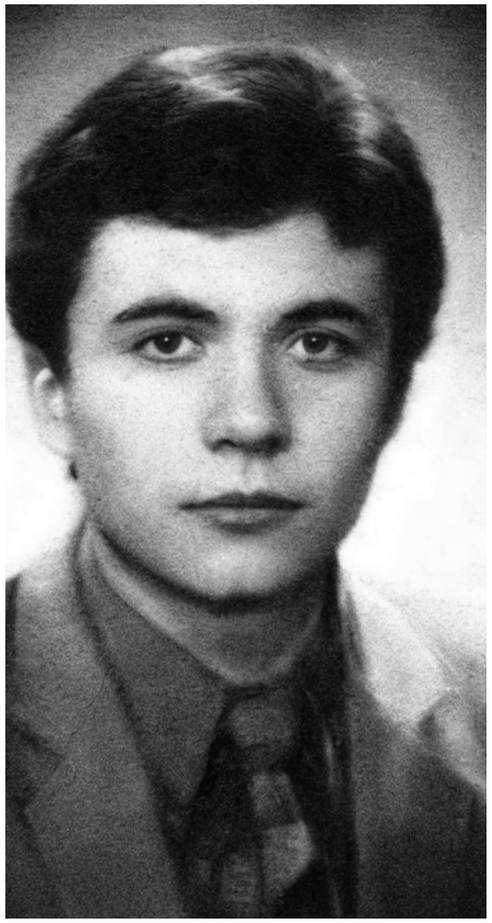
Bir MHP davası nedeniyle gözaltına alınıp yolu Ankara’ya, Mamak’ın o meşhur kapısına düştüğünde, hayatının baharından kışına savrulduğunu henüz bilmiyordu. Mamak… Sadece bir cezaevi değil, bir neslin ruhunu kırmak için tasarlanmış devasa bir işkence makinesiydi. Adını duyanların kanını donduran, içeri girenin bir daha eskisi gibi çıkamadığı bir yer. Hüseyin, bu makinenin dişlileri arasına atılan binlerce gençten sadece biriydi.

BİR BABANIN EN ACI GÖRÜŞ GÜNÜ

Cezaevindeki görüş günleri, dışarıdaki aileler için bir umut kırıntısı, içeridekiler içinse hayata tutunacak bir daldı. Ancak Kurumahmutoğlu ailesi için her görüş, bir öncekinden daha ağır, daha kahredici bir hal alıyordu. Baba Halil Kurumahmutoğlu, tel örgülerin ve demir parmaklıkların ardında oğlunun her geçen gün nasıl eridiğine tanıklık ediyordu. O hayat dolu delikanlı gitmiş, yerine gözlerindeki fer sönmüş, omuzları çökmüş, bitkin bir genç gelmişti.

Görüş kabinindeki o boğucu havada, Hüseyin’in dudaklarından dökülen her kelime, babasının yüreğine bir kor gibi düşüyordu. Bir gün, sesindeki tüm çaresizlikle babasına yalvardı: ***“Baba, beni burada öldürecekler. Dayanamıyorum artık. Boynum, kafam… Her yerim ağrıyor. Ne olur, bir hastaneye sevkim için dışarıdan bir şeyler yapın. Kurtar beni buradan baba...”***

Bu, bir oğulun babasından son yardım isteğiydi. Bir feryattı. Halil Bey için o an dünya durmuştu. Oğlunun gözlerindeki

o acıyı, o korkuyu görmek, bir babanın yaşayabileceği en büyük yıkımdı. Kapıları çaldı, dilekçeler yazdı, yetkililere yalvardı. Oğlunun hayatı için bir umut ışığı aradı. Ancak karşısına çıkan tek şey, duyarsızlığın ve zulmün soğuk duvarıydı. Bir cezaevi binbaşısının kendisine söylediği o cümleler, sistemin ne kadar acımasız olduğunun kanıtı gibiydi ve yıllar sonra bile Halil Bey’in kulaklarından silinmeyecekti: ***“Beyefendi, biz Hüseyin’in hastalığını biliyoruz. Ama o, bizde hastanede iyileşip çıkacak bir hasta değil. O, çekip gidenlerden...”*** Bu sözler, bir ölüm fermanının gayriresmi ilanıydı. Devletin koruması altında olması gereken bir genç, kaderine terk edilmiş, ölüme mahkûm edilmişti.

C-5: İNSANLIĞIN BİTTİĞİ YER

Hüseyin’in maruz kaldığı vahşet, ***“C-5”*** olarak bilinen o meşhur işkence merkezinde zirveye ulaşmıştı. C-5, Mamak’ın kalbiydi; ama kan pompalayan değil, kan emen bir kalp. Burası, ideolojisi, düşüncesi ne olursa olsun, herkesin ***“düşman”*** olarak görüldüğü ve sistematik olarak insanlıktan çıkarıldığı bir laboratuvardı. Falaka, ters askı, soğuk suyla tazyik, günlerce uykusuz ve aç bırakma… Bunlar, C-5’in standart ***“eğitim”*** metotlarıydı.

Ancak bir yöntem vardı ki, adı bile insanın kanını donduruyordu: Çelik dolapta elektrik. Mahkumları daracık bir metal dolabın içine hapsedip, vücutlarının en hassas noktalarından elektrik akımı vermek... Hüseyin, bu akıl almaz işkenceyi defalarca yaşadı. O çelik tabutun içindeki her saniye, hücrelerine işleyen her bir volt, onun genç bedeninden sadece sağlığını değil, yaşama sevincini de söküp alıyordu. Bu ve diğer ağır işkenceler, boynunda ve kafasında fiziki hasara, yani kırıklara yol açmıştı. Vücudu artık bu eziyeti taşıyamıyordu.

SON PERDE: BİR BABANIN KOLLARINDA VEDA

Sistematik işkence, Hüseyin’in bedeninde geri dönülmez yaralar açmıştı. Cezaevi revirinde uygulanan kasıtlı yanlış tedaviler, durumu daha da kötüleştirdi. Boynundaki kırıkların neden olduğu acı, zamanla tüm vücuduna yayılmış, böbrekleri bu ağır yükü daha fazla kaldıramayarak iflas etmişti. Artık durumu gizlenemez hale geldiğinde, bir kemik torbası halinde Gülhane Askeri Tıp Akademisi’ne *(GATA)* sevkine izin verildi.

GATA’da çekilen filmler, ailenin ve Hüseyin’in aylardır anlattığı korkunç gerçeği bilimsel olarak da doğruladı: Hüseyin’in boynunda ve kafasında, ağır travmaya bağlı kırıklar vardı. Ancak bu teşhis için artık çok geçti. Tıp, işkencenin yıktığı bedeni onarmakta çaresiz kalmıştı. Hüseyin, hastane yatağında, bilinci gidip gelirken bile Mamak’ta yaşadığı kâbusların etkisindeydi.

15 Temmuz 1987 günü… GATA’nın o soğuk odasında, Halil Kurumahmutoğlu, oğlunun başucundaydı. Oğlunun elini tutuyor, belki bir mucize olur diye dua ediyordu. Hüseyin, son bir gayretle gözlerini araladı. Babasına baktı. Belki de o son bakışta, tüm yaşadıklarını, tüm acılarını, yarım kalan hayallerini anlatmak istedi. Ve sonra, henüz 24 yaşında, hayatının en güzel çağında, o yorgun bedeni pes etti. Hüseyin Kurumahmutoğlu, uğradığı akıl almaz işkencelerin ardından, kendisini kurtarmak için çırpınan ama elinden hiçbir şey gelmeyen babasının kollarında son nefesini verdi. Bir baba için, evladının işkenceyle geçen bir ömrün ardından kendi kollarında can vermesini izlemekten daha büyük bir acı olabilir miydi?

HİÇ BİTMEYEN BİR ADALET ARAYIŞI

Hüseyin Kurumahmutoğlu, Mamak’ın yuttuğu ne ilk ne de son gençti. Onun hikayesi, bir dönemin karanlığının, devlet

eliyle uygulanan zulmün en acı sembollerinden biri olarak tarihe geçti. O, sadece bir isim veya bir sayı değil; hayalleri, sevdikleri, umutları olan bir gençti. Belki mühendis olacak, belki öğretmen, belki de sevdiği kızla bir yuva kuracaktı. Ama ona bu şans verilmedi.

Hüseyin’in ölümü, aynı zamanda bir adalet mücadelesinin de başlangıcı oldu. Kurumahmutoğlu ailesi, evlatlarının katledilişinin peşini bırakmadı. Yıllarca hukuk mücadelesi vererek, Hüseyin’in işkence sonucu öldüğünü kanıtlamaya çalıştılar. Onun hikayesi, Türkiye’deki insan hakları ve işkenceyle mücadele tarihinin de önemli bir parçası haline geldi.

Bugün, Hüseyin’in adını belki yeni nesiller pek bilmez. Ama onun o kısacık ömrüne sığdırdığı o büyük acı, Türkiye’nin toplumsal hafızasında derin bir yara olarak kalmaya devam ediyor. O, demir parmaklıklar ardında adaletsizce söndürülen tüm ışıkların, yarım kalan tüm hikayelerin ve evlatlarının acısıyla yaşayan tüm anne babaların sessiz çığlığıdır. Mamak’ın soğuk duvarları yıkılsa da, Hüseyin’in ve onun gibi binlerce gencin anısı, adaletin bir gün herkese lazım olacağını hatırlatan bir anıt gibi ayakta durmaktadır. ◀